The Venerable Bede, Life of Cuthbert, book 1 (245 words)

I. Quomodo puer Dei Cuthbertus per infantem sit praedicto episcopatu admonitus.
Alma Deo cari primo caelestis ab aevo
Vita micat famuli, lator quem muneris alti
Vera vocat Christus speciali ad gaudia dono,
Aurivagasque feri pompas contemnere saecli
Corque polo stabilire docet, quem denique dulci
Prima magisterio per tempora dirigit aevi,
Quandoque provectum sublimis ut inferat astris.
Forte vago gracilis dum gramine luderet aetas,
Intererat vacuis simul indoles alma palaestris
Subque levi laetas sumpsit luctamine palmas.
Sed Dominus digno puerilia sensa magistro
Correxit, tenero nam de grege parvulus instans
Viribus admonuit dubiis ne fidere mallet
Et festina brevi consumere tempora luxu,
Sed stabilem Domini mentem firmaret amore.
At puer infantis risit sacra famina, nolens
Octennis trimum despectus habere magistrum.
Qui gemit et luctu faciem perfundit amaro.
Solvitur in lacrimas luctus cunctique vicissim
Unius incertos satagunt abstergere fletus,
Nec valuere tamen solacia rapta novari.
Hunc pia complexum Cuthbertus ad oscula mulcet,
Obsecrans siccare genas, deponere luctus;
Excipit et maesto iustas de corde querelas:
«Quid te, care, levi subdis per inania ludo,
Quem Deus aetherio sublimis honore sacravit
Praeficiens populis, caeli quibus atria pandas?
Ingenuum stadio numquid concurrere servis
Fas erit aut vulgi antistes similabitur actis?
Linque tuis ergo tam dissona frivola fatis
Devotusque Deo sacrum coniungere pectus.»

Haec ait et pueri grandaevum in pectore sensum
Spiritus instituit, cunctum comes almus in aevum.
Nec mirum infantes mysteria pandere Christi
Lactantumque sacer repleat si viscera flatus,
Qui facit humanas asinam reboare loquelas.